

Nestíháme: co napoprvé stihli

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 03 Duben 2006 04:00

Bezejmenná prvotina pražsko-nelahozeveské vysokoškolské dvojice by se klidně mohla jmenovat *Málo je času*. Jmenuje se tak totiž skladba nejdelší (3:45), nejstarší (6.6.2001) a hlavně podle mého názoru nejsilnější: ten ani ne dvacetiletý smutek z příliš rychle běžícího života a příliš neuchopitelného světa - skvěle napsané, dobře zazpívané i zahrané. Navíc ta tři slova ladí s názvem kapely a mohl by to být i ideový transparent vysvětlující, proč se

Nestíháme

uchýlili k vydání desky "polooficiální, krátkohrající", jak stojí v bookletu. Ve studiu bylo málo natáčecího času - rozuměj peněz. Škoda. Nejde jen o to, že posluchač dostane polovinu písniček, než "normálně", ale nedostane ani další hodnotu, kterou sice ani "dlouhohrající" deska nezaručí

, ale na "krátkohrající" se asi prostě vejít nemůže. Tou je možnost prezentovat nejen sumu skladeb, ale zkusit z nich vyklenout oblouk, dostat z nich nějakou hodnotu "navíc".

Osm víceméně krátkých písní je z vlastní dílny, s dvěma výjimkami: jednou je zhudebnění kratičké básně Karla Tomana *Emě*, druhou slušné a dost věrné přetextování jedné záležitosti z repertoáru Simona a Garfunkela (*Leaves That Are Green - Z*

bříz padá stín). Pilnější

autor byl Jan Řepka; Petr Ovsenák zhudebnil zmíněného Tomana, sám napsal závěrečnou náladovku A

ž přijde noc

a podílí se na společných skladbách

Zpráva v láhvi

a

Čertovo jezero

. Řepka je vůbec ten - alespoň zdánlivě - důležitější: častěji sólově zpívá výrazným naléhavým hlasem s dobře zapamatovatelnou barvou, zatímco Ovsenák disponuje hlasem zastřeným a zasněným. Rozvržení akustických kytar by se sice dalo popsat jako Řepka - doprovodná, Ovsenák - sólová, ovšem s vysvětlením, že doprovodná je důležitější. Jedná se o "doprovod" netriviální a poučený u nejvyšších folkových autorit, zatímco "sólovka" je trošku bezradná a

Nestíháme: co napoprve stihli

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 03 Duben 2006 04:00

řídká, takže někdy trefí ty pravé tóny (

Oči

), někdy je až skoro zbytečná. Rovnice Nestíháme = Honza Řepka je ale podle mého mimo: ať už kvůli nádhernému dvojhlasu (říká se, že "

jako Simon & Garfunkel

"; souhlasím, ale není v tom kalkul) nebo proto, jak jim všechno zapadá do sebe, jak se jejich tvůrčí výsledky navzájem umocňují.

Přiznávám, že jsem k poslechu nosiče přistupoval jako fanoušek Nestíháme: řekl bych, že z mladých písničkářů (tedy i dvojic) by to mohli být právě oni, kdo se časem dobere zajímavějších výsledků. Jak to tedy, že jsem jejich eponymní prvotině dal "jen" 6 bodů (Desky na burze, F&C)? Protože chybiček - sice víceméně milých a nikoli zásadních - je tu celý přehršel. Kromě již zmíněné délky alba třeba chyby v dramaturgii. Ať už v tom, co bylo vybráno (Honza s Petrem se třeba rozhodli, že v žádném případě nezařadí svůj největší - a velmi dobrý - hit *Chyťte zloděje*) nebo

v pořadí skladeb (třeba naprosto nevhodné zařazení nenápadné miniatury

Emě

do čela desky). Zvuk je dost špatný, kytary si občas trošičku zakoktají, celé by se to dalo vyprodukovat tak, aby byly nesporné klady dva více zvýrazněny. Ale nic z toho není tak závažné, abychom přeslechli výborné písničky (kromě zmíněné

Málo je času

třeba

Oči

nebo

Čertovo jezero

) a celkový zvuk dvojice Nestíháme, o které - jak jsem přesvědčen - ještě uslyšíme v hvězdnějších souvislostech.

Nestíháme Vlastním nákladem, 2006, 21:20